

Pár vtipků z internetu pro dlouhý chvíle pod mašinou

- Zazvoní pedofil u dveří, otevře panička a on povídá: „Prosim vás, můžu si u vás skočit na malou?“
- Co má společného moped a blondýnka? Je zábava na tom jezdit, dokud vás nezahldne kámoš.
- „Mototechna? Tady krematorium! Kolik jste včera prodali těch nových japonských motorek?“ „No, asi dvacet, proč?“ „Dvacet? Tak to se nám ještě tři flákají někde po městě.“
- Josef a Marie si takhle jednou večer povídají a řeč přijde na jejich synka. „Takový veliký hoch je to, skoro 31 let a pořád ještě nepoznal něhu ženy, „praví Marie“. „Řekneme Máři Magdaleně, však není povolanejší osoby“, odpoví otec. A jak řekli, tak také udělali; hned příštího dne smluvili schůzku. Rodičové doprovázeli synka až ke dveřím a pak jej postrčili do dveří se slovy: „Dále už musíš sám, hochu.“ A Ježíš šel. Co však čert nechtěl, neuplynula minuta a lehlá děva s řevem vyběhla ze dveří, neohlíží se a prchá pryč. „Co se tam dělo, Ježíši, proč tak utíkala,“ táže se starostlivá matka. A poslušný synáček odpovídá: „Vešel jsem dovnitř, ona ležela na posteli, nahá, nohy široce roztažené a mezi nimi ohromná rána. Tak jsem na tu ránu položil ruku a ona se zacelila.“
- Víte proč nemůže slepý skákat bungee jumping? Protože by se mu poblil pes.
- Blondýnka se ptá na ulici: „Pane, prosím vás, kolik je hodin?“ „Je čtvrt na čtyři.“ Blondýnka jen kroutí očima a říká: „Víte, to je divné. Ptám se na tohle celý den a pokaždé dostanu jinou odpověď.“
- „Babičko, můžu si hrát s tvýma prsama?“ „Můžeš Milánku, ale nechod' moc daleko!“

A ještě jeden tip: rukavice pro Jawisty ze stránky Jawamania

RANDÁL NENÍ KOREKTUROVÁN!

Poznámka k vydávání listů:

PLÁN AKCÍ KLUBU NA ŘÍJEN 2000

Kdy (2000)	Název akce a místo konání
během října	Podzimní vyjížďka kutnohorských motorkářů
stále	víkendové vyjížďky, setkání a akce Pro bližší informace kontaktuj klub! Uvedené termíny se mohou změnit!

Kontakt: ROYAL RIDERS motoclub Kutná Hora, Fučíkova 425, 28401 Kutná Hora, IČO 68998058
Telefon: Michal 0327/512130, 0603/179084; Radek 0603/849396; Martin 0327/561068; Aleš 0603/269411

RANDÁL

.Info listy Royal Riders motoklubu Kutná Hora.

OBSAH:

Klubová akce
FEST LEJT 2000

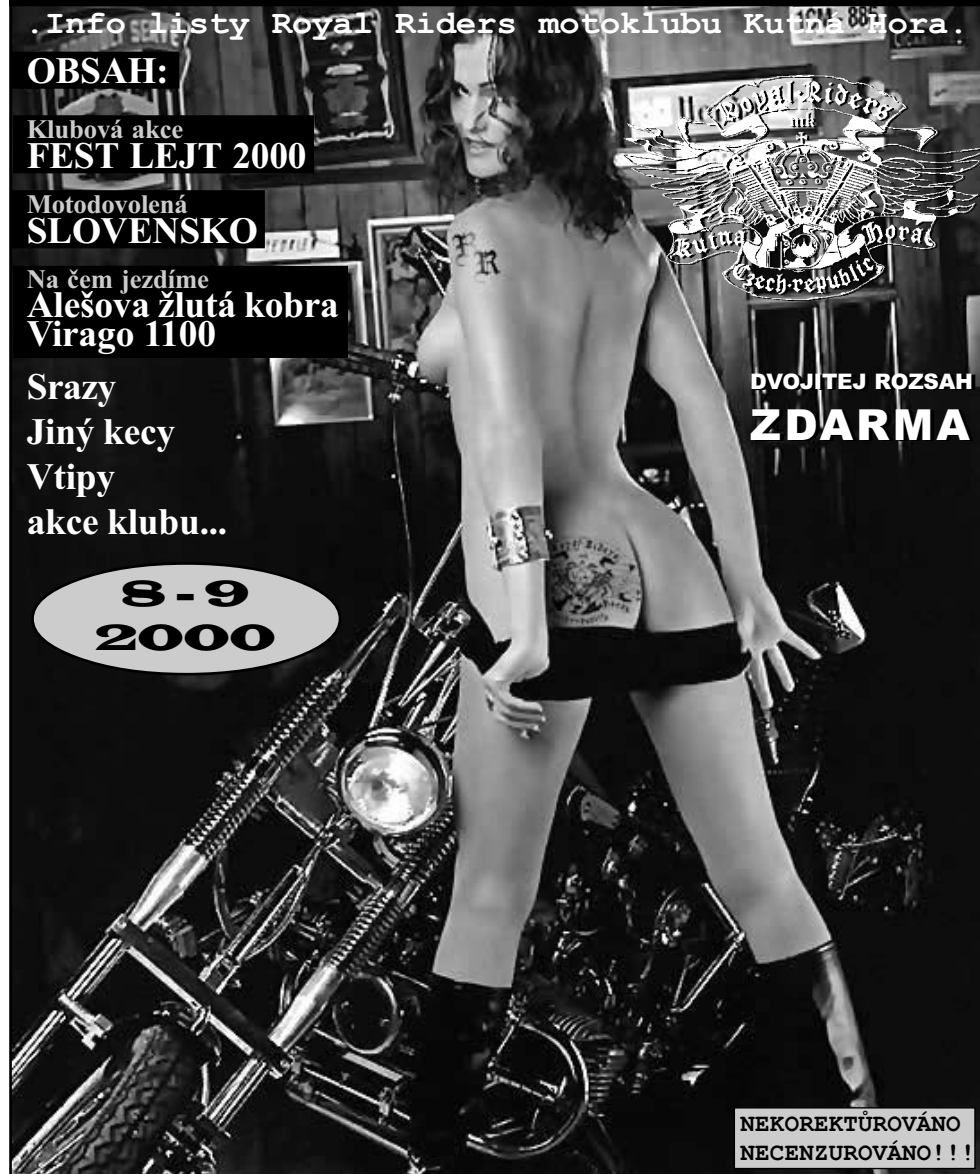
Motodovolená
SLOVENSKO

Na čem jezdíme
Alešova žlutá kobra
Virago 1100

Srazy
Jiný kecy
Vtipy
akce klubu...

8-9
2000

DVOJITEJ ROZSAH
ZDARMA

NEKOREKTUROVÁNO
NECENZUROVÁNO!!!

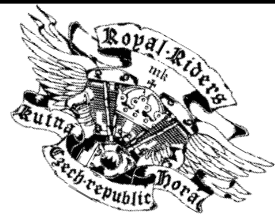
URČENO VÝHRADNĚ PRO MOTORKÁŘE!

Kontakt: ROYAL RIDERS motoclub Kutná Hora, Fučíkova 425, 28401 Kutná Hora, IČO 68998058
Telefon: Michal 0327/512130, 0603/179084; Radek 0603/849396; Martin 0327/561068; Aleš 0603/269411

Klubové stránky...

LÉTO NA PLNEJ PLYN !!!

FEST LEJT 2000 letošní největší klubová akce 28.- 30. 7. 2000

II. ročník klubové akce

28. až 30. července se konal již druhý ročník akce motoklubu Royal Riders na statku Kuchyňka u Kutné Hory. Přšlo, lemtalo se, jezdilo se a kdo tam nebyl ten prohloupil.

Jak popsat letošní největší akci klubu, která na každým, kdo se jí kdy zúčastní nechá něco, no spíš nechá něco v něm, co posléze musí ven. No, asi takto: **Po nás ať přijde potopa!!!**

Příprava na celou tuhle šílenost proběhla vcelku bezbolestně. Prachy byly, jen se rozvrhlo, jak je utratit. Takže se pořídily tři soudky, deset kuřat, sedmdesát vufťů, nějaký vody na ranní vstávání, a další věci, co jsou potřeba k tomu, aby se mohlo bezstarostně LEJT. Původní zahájení se plánovalo na sedmou hodinu v pátek. Ale protože se věci sami na plac nedostanou a někdo je musí přivést, zdrželo se naražení prvního soudku a spuštění první rock music vo nějakou tu hodku. Stejně tak se někde zdrželo hezký počasí, a tak veškerá akce probíhala za stálého poprchávání, a to až do neděle. Nějak jsme však za těch pár let votupěli, takže nám nějaký zkurvený, zasraný počasí nemohlo zakzit náladu, narozdíl vod toho, jak jí dokáže zkazit na jiný motoakci nebo srazu.

Přístřešek, mašiny, hudba, lidi a pohoda to je FEST LEJT na Kuchyňce.

A tak se začalo LEJT. Co se týká mašin a lidí, byli tady nějaký, ale jádro tvořila pořát ta stejná parta složená z klubu a pár příznivců. Díky tomu zkurvozasranému počasí a jinem okolnostem, jako je třeba funkčnost motorek, jsme se sjeli spíš autama. Motorkářskou příslušnost a zábavu nám musela vynahradit naše klubová demolition Jawina 250, která se celej víkend nezastavila. Každý, kdo si chtěl zařadit jí měl možnost popadnou a dělat si s ní opravdu co chtěl - na zadní, na přední, na bok, hrabačky, pálení gumy, ježdění ve křoví, ježdění po poli...atd. Jo, tady se pozná starej dobrej český stroj - vydrží hodně, ale není nezníitelný. Za svý vzalo hlavně sedlo, a tak při jízdě ve dvou musel řidič sedět na nádrži a ten druhý někde na rámu.

Člověk si jen tak nevzpomene na všechny věci, co se udály za celou dobu akce, natož aby je rozdělil do tří dnů. V sobotu ráno, teda dopolende, po probuzení z mrtvolného stavu, se jelo na burzu do nedalekejš Chotusic. Z tý nikdo nic neměl, a protože jsme si tam připadali mezi těma lidma, který věděli proč

BRM...
BRM...
BRM...

Novinky, bláboly, jiný kecy...

Co je novýho u „cajtů“

V prodejně Hondy MCH na Praze 10 předalo 23. srpna české zastoupení Hondy třicet upravených motocyklů CB 250 pro potřeby Policie ČR. Zástupce policie dodal, že policie by sice ráda vybrala stroje české výroby, jenže ty v současné době bohužel nespňují daná kritéria a to především co do kvality a spolehlivosti. V konkurzním řízení proto vyšlo vítězně CéBečko, proslulé nejen svou spolehlivostí, ale také ekonomikou provozu, která hraje v současnosti stále větší úlohu. Motorkáři se prý zatím nemusí obávat jelikož tyto stroje obdrží jednotka pořádkové policie. Na dopravní policii přijde řada až na jaře, ale jejich stroje už budou nejméně šestistovky. No potěš.

Jak bylo na posledních srazech

1.-3. 9. 2000 Rally Spektrum - sraz Jawa klubu Praha v Jizbicích u Čechtí

V termín tohoto srazu se konal velkolepej sraz Motoparty v Lužanech, ale v rámci klubu jsme se rozhodli zúčastnit se prozměnu menší akce Jawa klubu Praha a rozhodně jsme nelitovali.

Už při vstupu nás čekalo příjemný přivítání v podobě panáka zelený dobroty. Následovala šou slovenskýho streeta Petra Šandora na sériový Jávce. Ještě než však stačil nastoupit ujal se placu pár jezdců na fichtlech a rozpoutali nečekaný představení na tomto first biku asi všech motorkářů. Jízda po zadním s řízením jednou rukou do kola byla asi vrcholem umění mladejš šilenců na pincku. Pak se konečně ujal placu sám mistr a dokázal, že Jávka je schopná konkurence, jen se to s ní musí umět. Po bezchybným Šandorově vystoupení, přišla řada na soutěže. Byl zde klasicej párek a tahání na gumě. Proběhla taky tombola a mnoho dalších akcí, který ke srazům patří.

Vrcholem pak bylo vystoupení revivalový kapely Janis Joplin, která rozproudila všem krev, aby po dvouh hodinách jejího hraní nastoupily Tři sestry s Fanánkem v čele. Pak ještě zaperlila Metallica revival a další, ale to už většina lidí klepala kosu, protože počasí zrovna Jawákům nepřálo.

Sraz stál každopádně za to. A kdo si myslí, že na tak zvaný Jawácký srazy jezděj jen Jawisti a stojej za hovno, ten asi nikdy neokusil podobnou akci v mnoha ohledech někdy lepší než megasraz.

8.-10. 9. 2000 VI. POSÁZAVSKÝ SRAZ MOTOCYKLISTŮ - Freedom

Posledním srazem a větší motorkářskou akcí byl pro nás, ale i pro spousty dalších motorkářů, tradiční sraz Freedomáků ve Vlastějovicích u Zruče nad Sázavou. S tím jsme i přijeli na tuhle spíše komorní akci.

Během pátečního večera se toho jako na ostatních srazech moc nedělo a spíš se jen pařilo na kapeli a chlastalo kutnohorský pivko. Sobotní vyjíždku na letiště u Pacova jsme jaksi zaspali a tak jsme zbyli na place jen s motorkářema z Čestína a užívali si klid a pohodu jednoho z posledních teplejš vikendů.

Odpoledne, nebo spíš k večeru probíhali soutěže. V hodou pístem jsme toho jako jednotlivci moc nedokázali, a tak nezbylo, než se zúčastnit přetahování lanem. V sestavě Royal Riders Kutná Hora (Medvěd, Alík, Ježíš, Rudla, Bob) jsme porazili všechny, co si proti nám stoupli. Tučná odměna v podobě plata piv nezůstala dlouho pohromadě. Tímto výkonem jsme dost zvýraznili klub a bylo hodně lidí, který fandili „Kutná Hora“, což nám dělalo dobře, když jsme opravdu táhli za jeden provaz. Pak se jen pařilo a řádilo tak, jak kdo chtěl a jak to má bejt, prostě FREEDOM.

PS: Díky Radku.

MOTODOVOLENÁ

Slovensko

4. - 12. 8. 2000

Ani jsme se pořádně nevzpamatovali z Fests Lejtu a už tady byla další motoakce nebo spíš dovolená na mašinách. Nikdo z nás netušil co přinese, jaký bude počasí, co stroje, jestli vydrží a jestli se vrátíme v pořádku. Náš cíl, Slovensko, donedávna bratrská země, nebylo nějak vzlášť vdálený místo na týhle planetě, ale přece jenom už je to nějaký ten kiláček a na motorkách člověk nikdy neví, jakéj bezohlednej silniční maniak, nechťel jsem říct autář, nebo štěr (nebo šnek) mu zrovna zkříží cestu. Proto v nás den před odjezdem vznikl takovej vzláštní pocit, někdo tomu říká cestovní horečka někdo strach. To vše však zaniklo, když jsme konečně nadlábli naše stroje vobalený bágla a vyrazili na místo odjezdu, na tradiční startovací pozici zatím všech našich akcí, na parkoviště Na Valech.

O naší jízdě na Slovač vědělo docela dost lidí, zahrnuli jsme jí dokonce do kalendáře akcí klubu, ale ze spekulovanejch deseti mašin a jejich řidičů zbylo jen pět. Z členů klubu vyšlo volno jen třem: Medvědovi (Jawa kejva 350), Alešovi (Yamaha Virago 1100 Kobra) a Hugovi (buchar Suzuki LS 650 Savage). Mezi těma ostatníma nemohl samozřejmě chybět Rudla (Suzuki Intruder 1400) a párek na mašinách zastupoval Dan s Pěťou (Yamaha Virago 1100). No a nesmíme zapomenout na hlavního muže týhle akce, našeho průvodce a horskýho vůdce Sněhuláčka Libora s Marcelkou, kterej zastupoval dvoustopy se svym Fávou, ten sloužil zároveň jako vozidlo na batožinu, co se nevešla na stroje, tím pádem skoro na všechnu.

Takže jsme se všichni sjeli v pátek 4.srpna 2000 odpoledne Na Valech. Něco okolo půl čtvrtý začala naše krev proudit rychleji, aby se vzápětí dostala do toho krásnýho tepu motorů. Vyrazili jsme.

Naším cílem bylo ujet první den co nejvíc, aby jsme mohli v sobotu v pohodě překročit hranice. Pálili jsme to přes Chrudim, Vysoký Mýto, Svitavi, Mohelnicu na Olomouc, kde nás zastihnul slejvák a tak čas strávenej pod přístřeškem u benzíny pomalu ubíhal a večer byl na krku. Jediným řešením bylo vyslat Libora autem na průzkum další cesty. Docela nás, po těch necelejch dvou hodinách čekání, nasralo, když nám zavolal, že je za dvěšřt metrama absolutní sucho. Po tmě jsme teda dorazili do

nejbližšího kempu Hranice. Tam jsme pak načali zásoby pivka, protože místní bufet nám nebyl se svou provozní dobou nakloněn, a spali pod stanama za pěknýho deště. Dešť nás provázal i dalším dnem.

První sobotní zastávkou bylo muzeum Tater v Kopřivnici, kam jsme po ránu dorazili. Kdo je alespoň trochu fandou do vůně benzínu a vozidel, ten by měl navštívit zdejší expozici. Člověku se nechce ani uvěřit, že tahle značka, výrobce našeho prvního automobilu President, kterej je zde taky k vidění, pomalu ale jistě upadá. Nejenom sériový modely, ale i prototypy dokazujou um českých ručíček. Bohužel jen z minulosti.

Naše další cesta vedla na hraniční přechod Makov, kde nás v pohodě pustili do bratrský země. Byli jsme na Slovensku. Protože čas hrál tentokrát pro nás a zadky až tak moc neboleli, rozhodli jsme se dojet až na místo našeho pobytu, do Vysokých Tater. Cestou nás stále provázal dešť, a tak se z toho mraku nad náma stal „Náš mrak“. Provázal nás přes Žilinu a dál po dálnici až do hor. Zde jsme začali po těch zdolanejch 300 kiláčích hledat vhodný místo na spaní. Michalovi se při tom neustálím ježdění mezi dost předraženejma kempama posralo něco v mašině a tak dojel s hádajícím se motorem pod nejbližší přístřešek. Zase nastala chvíle pro Libora, kterej byl vyslán sehnat prostory k ubytování. To se mu povedlo na jedničku.

Naším útočištěm na Slovači se stal kemp Vrbov u města Kenžmarok s termálníma pramenama. Bydlení se nám podařilo sjednat přímo v recepční budově, a tak jsme po čtyři dny spali v teploučku pokojíků za 200 Sk na den. To ovšem neplatilo pro Dana s Peťkou, který šetřili penízky pod stanem.

Další den, tedy v neděli, jsme vyrazili do hor. Sestava se trochu promixovala, protože Rudlovi nastydnul krček a

Medřovi nejela moc mašina. Takže Medvěd sedlal Rudlova Introše a Rudla to vše pozoroval z okýnka Liborova auta. Cílem prvního dne v Tatrách se stala projížďka na pltech po Pieninách. Plavba po říčce trvala asi dvě hodky a byla nádherným odpočinkem a relaxací v překrásnejch prostorách nezničený krajiny. Na zpáteční cestě nás zastihnul ukrutnej slejvák a tak jsme zalezli do nejbližší budky a pozorovali rozmary počasí, kretý na nás poslalo tři vlny krupobití s kroupami skoro jako pinpongovými míčky.

V pondělí nás čekal výstup na Zelený pleso. Cesta dvě hodiny pěšky nás pěkně propotila, ale stála za to. Když se před náma otevřelo údolí s jezerem a mrakama válejcíma se mezi skalisky, přestalo nás bolet všechno, co může bolet při horským výstupu. Na chatě při jezeru jsme si dali kotlíkové guláš, vyfotili jsme co se dalo a nastoupili na zpáteční cestu. V tento den jsme ještě chtěli zvládnout známý Štrpský pleso, ale díky stálejm technickejm problémům Medředový Jávky, jsme to vzdali.

Celý úterý nám nepřálo počasí, a tak jen Rudla zajel na pohotovost s jeho nastydnutým krkem, kde zjistil, že slovenský zdravotnictví nemá se zdravím nic společnýho. Pak jsme navštívili termální lázně

a zapadli do „výčapu“, kde jsme strávili celý den, dokonale se sjeli po vínku a pivku a když Alík přeparkoval mašinu, z krerý na chvíli udělal plochodrážku, viděl Méd'a naposled svoje barvy i džíska. Nějaká svině jí ukradla z Alešových mašiný přímo před recepcí. To byla těžká ztráta, která se jen tak neztráví.

Ve středu nás čekal další výstup. Cílem bylo Skalnatý pleso. To převýšení 0,5km místy v 45° stoupání bylo pro mnohý životním výstupem. Bohužel na vrcholku nás zastihla mlha a tak z výhledu, kterej musí bejt jinak překrásnej, nám toho moc nezbylo. Sednuli jsme tedy do lanovky a svezli se alespoň dolů jako pohodlný lidi. Čas hrál zase pro nás a tak jsme ještě v ten den zvládli cestu vlakem na Štrpský pleso. Po návratu se táhlo rovnou do hospody zapít poslední den a pobyt na Slovači.

Ve čtvrtek ráno jsme nasedli na stroje a vypálili směr Čechy. Po cestě jsme nemohli nenavštívit Demeňovské ladové jeskyně, který stáli za to. Hranice se překročili o něco jižnějc. Jejich přechod se tentokrát neobešel bez incidentu, kterej byl našťestí spíš pro zasmání. Medředova Jávka nedobíjela a tak se musela tůvat. Celníkům se to asi nelíbilo a po prvním prohození věty: „Ta tristapadesátka má nejlépe laděný výfuk“, následovalo „vypni tóóó!“ Rodnou zemi jsme políbili v zápětí a šinuli si to s dobrým pocitem k Uherskýmu Hradišti. Tam se doplnili finance v bankomatu a jelo se do kempu Smraďovka. Tam probíhala večer zábava, která nám samozřejmě neutekla. Spalo se pak v pohodě v chatkách.

V pátek nastal čas na loučení s částí naší grupy. Po doplnění zásob vína v moravských sklípčích a návštěvě hradu Buchlov nás opustil Dan s Peťkou. Ale i Libor vzal jinej směr, a tak jsme pokračovali jen čtyři na vobáglowanejch mašinách směrem na Dalešickou přehradu.

Ve městě Kyjov nám nebyla moc jasná cesta a nezbylo nic jinýho, než se kouknout do mapy. Nikdo netušil, že tahle zastávka je posledním vzdychem Hugový Suziny Savage. Při startování se mu totiž vylomily zoubky v starovacím převodu ozubenejch kol a dokonce i na volnoběžce a tak si buchar bouchnul naposled. V duchu celý dovolený už nezbejvalo nic jinýho, než si říct: „ještě že se to stalo u nás“, a nechat mašinu v Kyjovským pneuservisú. Hugo se od té chvíle stal pouze spolujezdcem na Alíkovým Viragu.

Plný zážitků, ať těch dobrejch či špatnejch, a unavený po cestě jsme všechno zapili a ukončili v kempu na Dalešický přehradě, kam musel přijet i Libor autíčkem, aby vzal přebytečný bágly, co zbyli ze Savage. Spali jsme pak jen tak pod širákem, jak to má bejt, s prázdnějma peněženkama, ale bohadší o spoustu zkušeností a míst, co se projeli.

V sobotu naše cesta skončila, po těch cca 1300 kilometrech v prdelích, doma v Kutný Hoře. Během tejdne jsme každěj utratili okolo 6000 Kč za benzín, jídlo, pití a další požitky, co ke každěj dovolený patří. Slovensko na mašinách rozhodně stálo za to, a tak se sem pravděpodobně podíváme i příští rok, jestli ovšem nepojedem někam dál, ale to je ještě daleko a před náma je pořád sposta akcí a vyjížděk.

Pozn.: Text byl z prostorovýh důvodů zkrácen. O proclastanejch večerech, záchodcích a podobně napíšeme jindy.

NA ČEM JEZDÍME - Alešova žlutá kobra Virago 1100

Minule jsme v týchle rubrice představili Medvědovu Jáwku 350. Dnes se vrhnem na něco „o trochu“ silnějšího. To o trochu znamená asi o takovejch 45 koníků. Na Alešovu Kobru 1100.

Už se asi napsalo hodně o Yamaze Virago 1100. Stala se takovou vcelku dostupnou alterantivou velkého customu. O jejím ně příliš vydařeným barokním vzhledu se spoustou parádíček by se dalo polemizovat hodiny. Alíkův osobní názor na sériový Virago se blíží spíše nelibosti, ale před pár lety si pořídil jeden exemplář jedenáctky, kterej ovšem neměl se sériovkou nic společného. Jediným důvodem proč investovat 175 000 Kč právě do tohoto typu Yamahy byl paradoxně vzhled.

Rok výroby '89 nehraje u dvouventylového dvouválce 1100 zas tak velkou roli, ještě když je tento rok vlastně jen embriovým stavem stroje z Itálie, protože vlastní zrod probíhal o něco později kdesi v Holandsku.

Filozofie byla jednoduchá. Co je dlouhý to je dobrý. Takže se protáhly vidle a podseknul krk řízení, což je dost rarita, protože většina dnešních úprav se chlubí pouze převrtnými a předsazenými brejlema a na krček nikdo pilkou nešáhne. Sériový světlo se obrátilo, sedlo šlo pod pitvu, aby se z něj stal jen jakýsi potah rámu v místě sezení. Sériový nepěkný sání bylo nahrazeno originální sací trubkou. Zadní světlo muselo jít samozřejmě na bok a bylo nahrazeno jen tenkým proužkem pod boční značkou. Stupačky se kopnuly hodně dopředu a to zase pomocí velice pěkně zpracované konstrukce. Zadní opěrku a falešný sání na druhou straně motoru už realizoval sám Alík. Stejně tak se „doma“ stříkla nádrž a byla ručně pokreslena kobrou (autorem je Medvěd). Z dalších úprav nesmíme zapomenout na řídítka, který dělají většinou vzhled a styl motocyklu. Původní nízký sportovní laděný se Alíkovi dlouho nelíbily a tak je vyměnil za prodloužený „těčka“. O výkonech je u choppera nebo customu asi zbytečný mluvit. Většinu toho o sobě totiž řeknou, když se otočí za plyn a zalehne vám v uších. To je případ i tohoto stroje, kterému pomohla ke krásnému hlasu menší operace s trubkou vtrazenou do výfukových tlumičů.

Celkově dost překopaný Alešovo Virago je jedinečný a originální a proto taky sklízí hodně pohledů kamkoli přijede a svému majiteli tím dělá jistě velkou radost.

Co je dlouhý to je dobrý. Takže se protáhly vidle a podseknul krk řízení, což je dost rarita, protože většina dnešních úprav se chlubí pouze převrtnými a předsazenými brejlema a na krček nikdo pilkou nešáhne. Sériový světlo se obrátilo, sedlo šlo pod pitvu, aby se z něj stal jen jakýsi potah rámu v místě sezení. Sériový nepěkný sání bylo nahrazeno originální sací

sem přijeli, nějaký cizí, nasadili jsme teda zase na stroje a vrátili se tam, kam nás to táhlo, na Kuchyňku. Tady nemusí člověk hrát střízlivýho. Tady se FEST LEJE.

V sobotní odpoledne, kdy už měl zase každej ten svůj základ, proběhly překvapivě i nějaký ty soutěže. Byly jiný než na srazech, kde se člověk snaží, dodržuje nějaký pravidla a ještě za to dostane cenu. Tady to bylo čistě spontánní. Kdo chtěl, ten se prostě vyřadil. Protože se naskytl prázdej soudek, podstivě dopijte do poslední kapky a nahrazenej dalším z řady, nezbejvalo nic jiného než vyhlásit soutěž v hodu sudem. Výkony byly s opravnými pokusama čím dál horší, a tak po již baletních výkonech se soudkem nad hlavou, pod nohama, a za ušima, nastal ten správný okamžik k vyhlášení další parasoutěže. Byla jí na českých srazech nevídaná (na těch emerickejch klasická) jízda okolo sudů. Teda spíš jízda okolo sudu, zpět, okolo duše z pneumatiky, znova k sudu a do cíle. Tady už končila legrace a začínala prdel. Jelo se na naší klubový mašině, která už utrpěla zlomení řídítka z Liborova excelentního skoku přes hromadu a následného pádu. Na rozbláceným voraništi jsme to pálili jako vsteklý. Časy na závod se různili. Od Alešova neskutečného výkonu 22 sekund, až po pár minut jinejch jedinců, který si trať různě prodlužovali, díky chvilkový neřiditelnosti stroje.

Během soutěží se nám upekli kuřátka, a tak jsme plni vysílení zasedli, hned po posledním štčku mašiny, ke stolu a žrali, ně jedli, jak hladový vepři. Jak říká Alík, byli jsme krásně vepřový. Kuřátiska se povedli a přecpali naše zhuntovaný žaludky k prasknutí. To se muselo zapít takže padlo i něco z tvrdýho alkáče.

Po odpočinku, kterej asi nic netrval se začalo znova řídit a řádilo se se všim, co mělo kola, i nohy, nebo výčepní kohout. K tomu počítat poprchávalo, ale to už všem bylo jedno, protože tady to žilo. A řádilo se a řádilo se

Někdy po ránu se zastavil poslední stroj a vše na chvíli utichlo. Pak se zase někdo vzbudil a zase řádil. Ale to byla už neděle, konec akce i konec několika miliónu mozkovejch buněk.

Jestli si někdo myslel, že minulej ročník FEST LEJTU, byl dobrej a víc se blbnout nemohlo, víc jsme nemohli bejt na sračky, víc jsme nemohli bejt svobodný v tom, co děláme, a že musí bejt na tomhle setkání motorkářů a jejich příznivců vždycky super počasí, ten se mílil. Letos to bylo ještě šilnější, ale hlavně to bylo, taky asi díky tomu počasí, zase jiný. A tak by to mělo bejt vždycky. Na akcích by se měli díť počítat jiný věci, nový, nezvyklý, prostě aby zůstávalo to, proč tam jedem, ale to ostatní mělo nějakej posun. To dělá ze srazů vyhlášený nebo prostě jen srazy motorkářů. Naše akce FEST LEJT znova dokázala svoje jméno a všichni se už těšíme, tam někde v klukovskym srdci, na další ročník, i když si to pár dní, než se naše těla a stroje zotavěj, nepřipustíme.

Statistika:

ztráty: přeseknutej kabel vedení elektryky sekerou, přetrhaný prodlužovačky a namotaný na kolo vodtahovky, rozvoranej pozemek Kuchyňky a okolí, zdemolovaná 250, spálená sedačka, natuřklá Yamaha Jardy vod padající ocelový konstrukce, utržené kastlík u fůčka Libora, zničený podvozky Alešový Feldy, zkažený kuřata, rozbytý pultíry, zničený oblečení, žaludky a buňky všech, a mnoho dalších ztrát nebo porušení, na který si v týchle chvíli asi nevzpomenou

nálezy: zážitky, svoboda, volnost a neomezenost

PS: Jestli se někomu těch pár vět nezdálo moc systematickejch, nebo jim nevěřil, ať se přijede podívat na FEST LEJT 2001 v příštím století nebo na jakoukoli naši akci nebo slezinu a možná pochopí to, co víme už dávno. My víme vo čem to je, ale nechtějte po nás odpověď. Na tu musíte přijít sami.